

## Клітемнестра

**КУПИТИ**

Книга «Клітемнестра» — це дебютний роман американської письменниці Констанци Казаті, яка вдається до переосмислення давньогрецьких міфів та легенд, щоб розповісти історію сильної жінки з трагічною долею. Крізь призму феміністичного ретелінгу постає злиднений шлях цариці Мікен. Зраджена, змучена й позбавлена голосу, героїня надто довго смиренно споглядала за тим, як знищують усе, що було для неї важливе...

Та прийшла нова пора. У світі, що керується чоловіками, донька спартанського царя буде виборювати собі владу, допоки вороги не палатимуть у вогні помсти й болю. Рейтинг 4,23 на Goodreads із понад 47,7 тис. оцінок. Рейтинг 4,4 на Amazon із понад 2,9 тис. оцінок. Номінація Goodreads Choice Award 2023 у категорії Readers' Favorite Fantasy. Сучасна інтерпретація легендарної героїні

Довгий час до написання міфологічного фентезі «Клітемнестра» Констанца Казаті була одержима цією персонажкою. Авторка прагнула по-справжньому проникнути в розум цариці, а тому почала досліджувати образ цариці Мікен, сплітаючи різні оповіді в одне сюжетне полотно. В деяких легендах Клітемнестра — непохитна й підступна правителька, а в інших — любляча матір. З поєднанням різних частин цієї особистості, Констанца Казаті витворює унікальну історію.

Спершу життя Клітемнестри було чудовим. З відчуттям своєї краси вона жила безтурботно, віднайшла кохання, але невдовзі цього щастя її позбавляє тиран Агамемнон, цар Мікен. Чоловік прагнув зробити героїню своєю за будь-яку ціну, а тепер Клітемнестра чекає моменту, щоб змусити кривдника випити чашу помсти до дна.

З глибиною наративу сторінки роману Clitemnestra палають гнівом і люттю неблаганної жінки, яка, переживаючи втрати й зради, готує план, що назавжди позбавить голосу одного безжалісного чоловіка... У полум'ї Троянської війни й шаленстві інтриг

Прокладаючи шлях для своєї героїні у теперішньому, Констанца Казаті водночас занурює читачів у минуле нездоланої героїні. Зраджена батьком, Клітемнестра приречено споглядає, як її син стає жертвою ритуалу, а її сестра Елена — насильства й зґвалтувань. Біль, жага цієї жінки до помсти

міцнішають із кожною сторінкою та набувають приголомшливої переконливості завдяки таланту дебютантки, яка надає історії особливої сили.

Вчинки Агамемнона, царя Мікен, будуть змушувати читачів закипати від гніву й прагнути, щоб головна героїня відплатила за зло. Утім, помста не терпить поспіху... І від повільної, крижаної, нещадної розправи скривдженої цариці застигне кров.

Купити «Клітемнестра» — це отримати шанс супроводжувати могутню жінку у її сходженні на вершину влади. «Вишукано написана, виразна й атмосферна, ця книга не просто читається, а в неї занурюєшся з головою. Цей феноменальний дебют підкреслює, що Костанца Казаті — талант, за яким варто спостерігати, і я неодмінно прочитаю все, що вона напише ще. Мене зачепило з самого початку. Книга поглинула мене, я відчувала себе живою»,

— із рецензії авторки блогу Emma's Biblio Treasures

## 1. Здобич

Клітемнестра вдивляється в прірву, але не бачить решток мертвих тіл. Вона марно вишукує очима проломлені черепи, зламані кістки, об'їдені дикими псами та хижими птахами тіла. У темряві провалля лише де-не-де біліють відважні квіточки, що проросли в розщілинах. Вона дивується, як-то їм вдалося вирости в такому згубному місці.

Коли вона була малою, жодних квіток там не росло. Вона пам'ятає, як дівчам кралася лісом назирці за старійшинами, які тягли злочинців і слабосилих немовлят стежкою угору й кидали їх в ущелину, яку спартанці називають Кеадою.

В урвищі каміння гостре, як свіжовідлиті бронзові клинки, і слизьке, як сира риба. Сховавшись, Клітемнестра молилася за всіх чоловіків, приречених на тривалу й болісну смерть.

За немовлят вона не могла молитися: від однієї думки про них вона надовго втрачала спокій. Коли вона підходила до краю прірви, то відчувала на своїй шкірі легенький вітерець.

Її мати казала, що то мертві малюки, які лежать на дні Кеади, розмовляють із нею через вітер. Але в тому шепоті Клітемнестра не могла розібрати слів. Тож вона давала волю уяві, милуючись сонячними променями, що пробивалися крізь листя дерев.

Над лісом висить зловісна тиша. Клітемнестра знає, що за нею стежать. Вона швидко спускається схилом, залишивши позаду урвище, й обережно ступає по слизькому камінню мисливської стежки. Вітер холоднішає, небо темнішає. Коли вона кілька годин тому вийшла з палацу, сонце щойно зійшло, зігріваючи її шкіру, а трава під ногами ще була вологою від роси. Матір уже сиділа в тронному залі, на її обличчі грало жовтогаряче вранішнє світло, однак Клітемнестра встигла прослизнути повз двері, перш ніж її помітили.

Раптом за деревами вона помічає якийсь рух і чує шелест листя. Клітемнестра оступається й ранить долоню об гострий камінь. Коли вона підводить голову, готова дати відсіч, на неї дивиться пара великих темних

очей. Це лише олень. Вона стискає кулак і витирає руку об туніку, перш ніж краплі крові впадуть на землю й залишать слід для її переслідувача.

Вона чує, як десь далеко виють вовки, однак наказує собі йти далі. В її віці спартанські хлопчачи парами вступають у бій із вовками й пантерами, що є частиною їхнього навчання. Якось Клітемнестра поголила собі голову й пішла до гімнасію разом із хлопцями, щоб навчитися полювати. Дізнавшись про це, матір дві доби не давала їй їсти. «Під час підготовки спартанських хлопчиків морять голодом доти, доки вони не змушені красти», — сказала вона. Клітемнестра витримала покарання — вона знала, що заслужила його.

Струмок веде до джерела й невеличкого водоспаду. Над ним вона помічає розщелину, що нагадує вхід до печери. Вона лізе вгору вздовж струмка по вкритому мохом камінню. Поранена рука пульсує і ковзає по слизькій поверхні. Лук відтягує спину, а кинджал, що звисає з пояса, б'ється руків'ям об стегно.

Нагорі вона зупиняється, щоб перевести подих. Відриває клопоть від своєї туніки, змочує його в чистій джерельній воді й обмотує закривавлену руку. Крони дубів зливаються з потемнілим небом, усе розпливається перед втомленими очима. Вона знає, що на землі занадто вразлива. «Що вище видерешся, то краще», — завжди каже її батько.

Вона спритно вилазить на найвище дерево, вмощується на гілці й прислухається, міцно стискаючи в руці кинджал. Високо в небі світить місяць, його обриси чіткі й холодні, немов срібний щит. Усе тихо, лише чути, як унизу дзюрчить струмок.

Тріскає гілка, і з темряви виринає двоє золотавих очей, що пильно вдивляються в неї. Клітемнестра не рухається, кров гупає їй у скроні. На дереві навпроти з тіні вислизає сріблястий силует, показуючи густу шерсть і гострі вуха. Рись.

Звір плигає і приземляється на її дереві. Від поштовху дівчина втрачає рівновагу. Вона чіпляється за гілку, однак її нігті обламуються, долоні зісковзують. Вона падає на багнисту землю. На мить їй забило памороки. Звір готовий стрибнути на неї зверху, але її руки швидко

намацують лук зі стрілами. Вона стріляє і перекочується на бік. Кігті рисі впиваються їй у спину, і вона скрикує від болю.

Звір заступає вузьку розщелину, що веде до печери. Якусь мить дівчина та рись дивляться одна на одну. Затим Клітемнестра по-зміїному блискавично нападає і заганняє свій кинджал звіру під лопатку. Рись реве від болю, а Клітемнестра прожогом кидається повз неї в чорноту печери. Вона ледве пролазить через розщелину, обдерши голову й стегна, і завмирає, молячись, щоб у печері не виявилось іншого входу й жодного іншого гостя.

Її очі поволі звикають до темряви. Як не дивно, лук і більшість стріл уціліли, і вона відкладає їх убік. Вона знімає із себе закривавлену туніку й притуляється спиною до холодної скелі. Її важке дихання відлунює у вогкому повітрі, і, здається, ніби печера також дихає. Чи бачить її зараз богиня Артеміда? Їй хотілося б цього, хоча батько завжди казав їй не зважати на богів. А от мати навпаки вірить, що ліс приховує таємниці богів. Печери для неї є схованками, наділеними розумом істот, які там колись мислили й жили. Та, можливо, її батько має рацію: ця печера здається такою ж порожньою, як і храм уночі. Чутно лише скиглення пораненої рисі, що поволі віддаляється.

Коли воно стихає, Клітемнестра підсувається до виходу з печери й визирає. Жодного руху на мулистій землі. Вона натягує туніку, кривлячись від болю, коли та торкається рани, і вибирається з печери, протискуючись між слизькими каменями.

Рись лежить біля джерела, і її кров розпливається по рудому листю, наче вино. Клітемнестра, кульгаючи, підходить до неї й висмикує свій кинджал. У розплющених очах тварини відбивається яскравий місяць. У них застигли здивування й смуток. Вони мало чим відрізняються від очей мертвої людини. Клітемнестра прив'язує звіра за лапи до свого сагайдака й вирушає в дорогу, сподіваючись до ранку повернутись додому.

Її мати пишатиметься її полюванням.

ridmi  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**